TRIPTIC CU MINE ŞI EA[1]

— “Ten Sigmas” —

de Paul Melko

Traducerea: Silviu Genescu

[1] Originally published in „*Talebones*”, #28, Summer 2004. În româneşte povestirea a fost publicată în *Antologiile GARDNER DOZOIS - The Year’s Best Science Fiction Vol. 4,* Nemira Aug. 2008.

Tânărul autor PAUL MELKO a fost publicat în *Realms of Fantasy*, *Live Without a Net*, *Asimov's Science Fiction*, *Talebones*, *Terra Incognita* şi altele. Una dintre povestirile sale a fost cuprinsă în Antologiile Dozois 21.

În povestirea ciudată şi surprinzătoare care urmează, ne arată că, deşi se creează câte un nou univers de fiecare dată când luăm o decizie, contează în mare măsură *ce* hotărâm.

În prima clipă nu recunoaştem deloc o asemenea faţă.

Un ochi este umflat şi închis, cu pielea din jurul lui palidă. Nasul este acoperit cu o crustă de sânge, buza este împestriţată de pete negre şi roşii, iar gura este astupată cu bandă adezivă, care nu face însă un contrast destul de puternic cu pielea ei străvezie.

Prima oară nu o identificăm drept faţă umană. Nici o faţă n-ar trebui să se iţească din spatele locului şoferului. Nici un chip n-ar trebui să arate aşa.

Aşa că, prima dată, nu-l recunoaştem, până când unul dintre noi îşi dă seama, iar atunci ne uităm cu toţii.

Pentru unii, camionul nu-i nici măcar acolo, şi rămânem îngheţaţi de priveliştea pe care o vedem. Afară, în faţa librăriei, strada este pustie, cu excepţia a unul sau doi trecători. Nu-i nici o remorcă de tractor care să zdrăngăne în josul străzii Sandusky, nici motoare diesel care să tulbure apatia zilei de primăvară.

În alte lumi, camionul este acolo, dincolo de noi, sau tocmai îşi face apariţia pe şosea. În unele este roşu, în altele albastru, sau negru. Într-una, unde fata se uită la noi pe geam, este de un maro metalizat, cu o inscripţie albă pe uşă, care spune „Earl”.

Există o singură lume în care fata-şi înalţă faţa zdrobită, cu gura acoperită, şi-şi aţinteşte ochiul bun asupra mea. Există una singură în care Earl se întinde şi o trage pe fată de la geam. În acea lume, Earl mă priveşte, cu faţa lui grăsană şi ochii căprui lipsiţi de orice expresie.

Camionul începe să încetinească, iar acea versiune a mea dispare din conştiinţa noastră, spulberată de circumstanţe.

Nu, nu m-am folosit de puterea mea apreciabilă pentru binele omenirii. Am folosit-o ca să fur proprietatea intelectuală a unei persoane care există într-o lume, prezentând-o drept a mea într-o alta. Mi-am folosit

abilităţile incredibile pentru a fura cântece şi povestiri, pentru a le publica sub numele meu în milioane de alte lumi. N-am prevenit poliţia asupra atacurilor teroriste, incendiilor sau cutremurelor. Nici măcar nu citesc ziarele.

Locuiam într-o casă dintr-un oraş care uneori se numeşte Delaware, alteori Follett, uneori Mingo, întotdeauna într-o casă la intersecţia străzilor Williams cu Ripley. Am locuit acolo în condiţii modeste, într-o casă cu două dormitoare, uneori cu un pin în faţa ei, alteori cu un sângerel, copiind cântecele pe care le aud la radio în celelalte lumi, scriind povestiri citite în altă parte.

În lumile în care camionul trece de noi, ne uităm la numărul de înmatriculare - încadrat de siluetele unor femei goale, argintii - şi ne întrebăm ce să facem. Există un telefon public prin apropiere, poate la acest colţ, poate la celălalt. Putem suna la poliţie şi să spunem...

Am văzut fata odată, iar acel eu este deja mort pentru noi. Cum ştim că este o fată cu căluş la gură şi legată în oricare dintre camioanele astea? Tocmai l-am văzut.

O parte din noi recunoaşte semnificaţia laşităţii. Am mai jucat acest joc şi înainte. Ştim că există un număr infinit de posibilităţi, însă existenţa noastră combinată pluteşte deasupra unei imense distribuţii de probabilităţi multifuncţionale. Dacă am văzut fata într-un univers, atunci probabil că se află acolo într-un număr infinit de alte universuri.

Şi în siguranţă, în multe alte lumi, cred eu.

Pentru acei dintre noi aflaţi acolo unde camionul ne-a depăşit, majoritatea o luăm pe stradă spre brutăria cu brioşe, de peste drum. O mică parte dintre noi ne întoarcem să ne uităm după un telefon public, iar aceştia se rup de noi, pentru că alegerea lor îi desparte de grup.

Sunt - suntem - omniscient, cel puţin în parte. Pot să fac mici trucuri pentru orice prieten, să las un alt eu al meu să deschidă un plic şi să vadă ce-i înăuntru, ca să ne putem amuza cu toţii. De obicei, vom avea dreptate. Un eu poate întoarce prima carte, iar ceilalţi eu vor spune ce carte este. As de pică, un patru de treflă, un decar de treflă. Probabil, le nimerim pe toate cele cincizeci şi două de cărţi, sau cel puţin cincizeci.

Putem evita accidentele, oamenii furioşi, maşinile, cel puţin majoritatea dintre noi. Poate că unul dintre noi o ia pe coajă pentru ceilalţi. Unul dintre noi o încasează primul, sau vede lovitura venind, astfel că restul putem sălta pe valul probabilităţilor.

Pentru unii dintre noi, camionul schimbă viteza, zguduindu-se în timp ce trece de noi. Earl, Bill, Tony, Irma privesc spre noi sau nu, iar camionul trece. Remorca este de aluminiu. Întotdeauna.

Simt teama noastră. Mulţi dintre noi au căzut astăzi, mai mulţi decât în orice altă zi. Posibilitatea de a suna la telefon ne-a redus la o şesime. Ceilalţi dintre noi se întreabă ce-ar trebui să facem

Mai mulţi dintre noi memorează numărul de înmatriculare de pe camionul lui Earl, se întorc să găsească un telefon şi dispar.

Pe când eram cu toţii un copil, aveam un pisoi pe nume Cocoa. În toate universurile avea acelaşi nume. Îi plăcea să se caţere prin copaci, şi uneori nu se mai putea da jos. Odată, s-a căţărat până în vârful unui arţar din faţa casei şi n-am aflat că era acolo decât auzind mieunatul isteric.

Tata nu era dispus să urce după el.

– Îi dă el de capăt, sau...

Am aşteptat acolo până la asfinţit. Ştiam dă dacă ne-am fi urcat în copac, ne-am fi lovit. Unii dintre noi au încercat

şi-au dat greş, dispărând după ce şi-au rupt mâini, picioare, încheieturi sau chiar gâtul.

Am aşteptat, lipsind chiar şi de la cină. Am aşteptat împreună cu copiii vecinilor, unii pentru că le plăcea de Cocoa, iar alţii pentru că nu voiau să piardă spectacolul. În cele din urmă, vântul s-a înteţit.

Am văzut un Cocoa căzând printre frunzele întunecate, la câţiva paşi mai încolo, rupându-şi gâtul pe trotuar. Am simţit un val de amărăciune, însă ceilalţi dintre noi şi-au întins larg braţele şi au prins pisoiul în cădere, amortizându-i izbitura.

– Cum ai reuşit? a întrebat cineva într-un milion de universuri.

Atunci mi-am dat seama că eram altfel.

Ne dăm înapoi pe trotuar, lăsând camionul să treacă, aşteptând să vedem un număr de înmatriculare pentru a putea apoi să dăm un telefon anonim la poliţie. Poliţia ar putea fi capabilă să-l oprească pe Earl cu un baraj pe şosea. L-ar putea bloca pe autostrada 23, după câţiva kilometri. Dacă ne cred.

Dacă Earl nu ucide întâi fata. Dacă nu cumva-i deja moartă.

Mi se frământă stomacul. Nu ne putem opri să ne gândim la groaza pe care trebuie s-o fi simţit fata, pe care o simte.

Comunicarea numărului de înmatriculare poliţiei nu-i destul.

Păşim în stradă şi dăm din mâini, oprindu-l pe Earl.

Cândva, am curtat o femeie, o femeie frumoasă, cu părul castaniu, care-i ajungea până la talie. Ne-am tot dat întâlniri cu ea timp de câţiva ani şi, în cele din urmă, ne-am logodit.

Într-una dintre lumi, doar într-una, ea a început să-şi schimbe firea. A devenit arţăgoasă, apoi entuziasmată şi apoi doar un suflet gol. Restul dintre noi au privit cu oroare

cum a ajuns să scoată cuţitul la noi, doar o dată, într-un singur univers, în vreme ce într-un milion de alte universuri ne ajuta cu pasiune eul râgâitor la treburile din chiuveta din bucătărie.

N-a înţeles de ce am rupt logodna. Dar nici nu ştia lucrurile pe care le ştiam eu.

Camionul lui Earl se zguduie când apasă pe frână. Microfonul pentru comunicaţii radio pe banda civilă îi scapă şi se loveşte de parbriz. Înşfacă volanul, cu umerii încordaţi de efort.

Stăm acolo, lăsând plasa de cumpărături la marginea drumului şi făcând încet semn cu mâna, înainte şi înapoi.

În câteva dintre lumi, remorca de tractor ne izbeşte şi suntem zguduiţi de moartea mea. Însă ştim că va fi prins acolo. Poate pentru ucidere din culpă, iar apoi vor găsi fata. În aproape toate dintre lumi, remorca lui Earl se opreşte la o palmă de noi, la câţiva centimetri.

Ne uităm peste masca cromată a radiatorului, peste ornamentul de pe capota motorului, un cap de femeie, cum aveau pe vremuri pe corăbiile plecate pe mare, direct în ochii lui Earl.

Se întinde şi claxonează. Ne punem mâinile la urechi şi, în unele universuri, ne împiedicăm pe trotuar, permiţându-i lui Earl să bage într-a întâia şi să se hurducăne de-acolo. Dar în cele mai multe, stăm pe margine, neclintiţi.

Nu conta cine era preşedinte sau cine a câştigat Campionatul Mondial. În mare, era aceeaşi lume pentru fiecare dintre noi, aşa că existam împreună, unul peste celălalt, ca o grămadă de noi, trăind cu toţii într-un pachet de cărţi de joc.

Fiecare decizie care crea un univers uşor diferit genera un altul dintre noi, un alt număr, aproape infinit, de eu, care

adăuga o fracţiune în plus la intelectul şi înţelegerea noastră.

Nu eram Dumnezeu. Însă unul dintre noi chiar credea şi, foarte repede, n-a mai fost cu noi. N-ar fi putut divulga secretul nostru. Nu eram speriaţi. Cine l-ar fi crezut? Iar acum că era singur - pentru că nu pot fi decât câţiva dintre noi care s-ar fi putut hrăni cu această iluzie - nu putea să ne facă nimic celorlalţi.

Eram la lumi întregi distanţă.

În cele din urmă, claxonatul încetează şi privim în sus, cu urechile ţiuind, pentru a-l vedea pe Earl răstindu-se la noi. Nu putem auzi ce spune, însă recunoaştem cuvintele formate de buzele lui: „tâmpitule” şi „jegule”. Asta-i perfect. Trebuie să-l facem să se înfurie. Să-l întărâtăm, aşa că i-am arătat degetul din mijloc.

Se apleacă, întinzând mâna pe sub scaunul lui. Îşi loveşte palma cu levierul de metal. Deschide uşa şi coboară. Aşteptăm pe loc.

Earl este un tip masiv, un metru optzeci şi cântăreşte peste o sută de kilograme. Are burtă, însă pieptul şi gâtul sunt musculoase. Faţa-i este ornată cu favoriţi negri, alteori este proaspăt ras sau are mustaţă. În toate lumile, ochii săi morţi ne privesc de parcă am fi o vacă, iar el este măcelarul.

Eu sunt subţire, am doar un metru şaptezeci, cincizeci şi şase de kilograme, însă pe când ridică levierul, ne strecurăm în unghiul mort, ca şi cum am şti unde va cădea. Şi, bineînţeles, ştim, pentru că ne-a spulberat dovleacul într-o sută de lumi, suficient însă pentru ca ceilalţi dintre noi să putem anticipa lovitura.

Ridică levierul din nou şi din nou ne ferim, încă de două ori, iar de fiecare dată câţiva dintre noi sunt sacrificaţi. Dintr-odată, nu ne simţim prea bine cu atâtea pierderi. Suntem conştiinţa a milioane dintre mine. Dar fiecare dintre

mine care moare moare cu adevărat, dispare pe veci. Fiecare moarte ne reduce.

Nu mai putem aştepta acum după poliţie. Trebuie să salvăm cât putem de mulţi dintre noi. Ne ferim din nou, răsucindu-ne în spatele lui, sacrificându-ne ca să dansăm în jurul lui, de parcă ne-ar fi partener de dans, cu care ne-am distrat o mie de ani. Urcăm treptele cabinei camionului, ne strecurăm înăuntru, trântim uşa şi o încuiem.

Sunt un amalgam al tuturor versiunilor mele. Pot să mă gândesc într-un milion de moduri deodată. Problema apare la alegerea celei mai bune dintre cele mai bune opţiuni pe care le-aş fi putut adopta vreodată. Nu pot vedea în viitor sau în trecut, însă pot vedea prezentul cu un miliard de ochi şi să mă opresc asupra cursului cel mai sigur al evenimentelor, cel care poate păstra cea mai mare parte din mine împreună.

Sunt o fiinţă umană multiplicată masiv.

În lumile unde camionul este gol, aşteptăm în linişte să vină poliţia, oferindu-le o poveste care ar putea fi crezută, în vreme ce Earl ne priveşte de pe stradă. Aceste euri se disipează şi se desprind de cele aflate în locul unde fata zace pe bancheta din spate, legată cu sârma care-i taie încheieturile, cu gura astupată cu bandă adezivă.

În unele lumi, e moartă, cu faţa lividă şi plină de vânătăi şi arsuri. În altele este în viaţă şi conştientă, privindu-mă cu ochii ei albaştri, injectaţi. Cabina miroase a oameni care zac acolo de prea mult timp, a sex şi sânge.

În universurile în care Earl a răpit-o şi violat-o pe această tânără, el nu lâncezeşte pe trotuar, ci sparge fereastra cu levierul.

A doua lovitură mă nimereşte în frunte, pentru că nu am nici un loc unde să mă feresc, şi când mintea mi se zguduie cred că sunt unul dintre cei sacrificaţi, unul dintre cei care n-au reuşit, pentru ca restul dintre noi să supravieţuiască.

Dar apoi îmi dau seama că majoritatea dintre noi am fost loviţi. Numai foarte puţini au reuşit să se ferească. Ceilalţi dintre noi ne rostogolim pe spate şi-i lovim mâna lui Earl pe când şi-o întinde să deschidă uşa. Încheietura mâinii sale se freacă de resturile de sticlă securizată, iar el începe să urle, deşi tot mai reuşeşte să ridice siguranţa de blocare a uşii.

Mă târăsc pe spate pe banchetă, dând din picioare spre el. Aici nu mai sunt opţiuni. Toţi dintre mine ne luptăm să ne salvăm viaţa, sau suntem deja pe moarte.

O singură lovitură lichidează jumătate dintre noi. O alta, coseşte o treime dintre cei rămaşi. Curând, mintea mi se înceţoşează. Poate că acum mai sunt vreo zece mii din mine, cu gândirea lentă. Nu mai sunt omniscient.

Mă ajunge o lovitură şi mă prăbuşesc spre uşa cabinei. Sunt numai eu. Mai sunt doar unul. Golit.

Trupul meu refuză să se mişte când Earl face un nod de sârmă în jurul încheieturilor mele şi gleznelor. Face o treabă de mântuială - vrea să se pună în mişcare, s-o ia din loc din mijlocul străzii Sandusky - însă este suficient pentru a mă transforma într-un nevolnic, zăcând pe jos, lângă locul mortului. Pot să văd un Big Mac pe jumătate mâncat şi o doză de Diet Coke. Faţa mea se lipeşte de pietricele şi mizerie.

Sunt singur. Nu mai sunt decât eu, iar eu sunt legat cobză. Mintea-mi lucrează precum aspicul. Am dat greş. Cu toţii, iar acum vom muri la fel ca şi biata fată din spate. Singuri.

Câmpul meu de vedere se modifică şi acum văd cabina din spatele capului lui Earl, din cuşeta de dormit. Îmi dau seama că am priveliştea acelui eu al meu care a fost bătut şi azvârlit în spatele cabinei. Acest eu este pe moarte, dar pot vedea prin ochii lui, pe când sângele se scurge din el. Pentru o clipă, lumile noastre s-au sincronizat.

Îşi coboară privirile şi zăresc cuţitul, un cuţit de vânătoare, cu lama zimţată, maronie de sângele închegat. În universul

lui, este căzut sub scaunul pasagerului, sub scaunul pe care-mi reazăm spatele.

Mâinile-mi sunt legate la spate, însă mă întind pe cât pot de mult sub scaun. Nu destul de departe, din poziţia mea contorsionată. Ochii eului meu sunt aţintiţi asupra cuţitului, nu departe locul unde ar fi degetele mele. Însă nu am nici o garanţie că măcar este şi în universul meu. Nu ne mai aflăm la centrul curbei. Deciziile mele m-au adus foarte departe de acei eu care beau cafea şi mănâncă brioşe peste drum, vizavi de librărie.

Earl se uită spre mine, înjură. Mă loveşte, mă împinge şi mai adânc pe locul mortului. Ceva-mi şterge degetul.

Mă aplec încet acolo. Este cuţitul.

Îmi trebuie câteva momente să-l manevrez în aşa fel încât să-mi ajungă în palmă, întins ca o spinare de stegozaur. Mă tai şi simt mânerul cam alunecos. Îmi sprijin palma pe mocheta nisipoasă şi-mi poziţionez din nou cuţitul.

Aştept ca Earl să înceapă un viraj spre dreapta, apoi îmi trag genunchii, mă rostogolesc pe piept şi mă lansez, cu spatele înainte, cu cuţitul întins spre Earl.

Este singurul univers în care mai exist, cuţitul i se înfige în pulpă.

Camionul se izbeşte de ceva pe stradă şi ricoşează, iar eu sunt azvârlit şi mai tare înspre Earl. Urlă, zbiară şi se freacă pe pulpă.

Pumnul lui mă izbeşte şi cad înapoi la podea.

În vreme ce-şi descarcă furia pe mine, camionul lui se izbeşte puternic de ceva, iar Earl este aruncat pe volan. Rămâne aşa, inconştient, până când femeia din spate se zbate făcându-şi loc în faţă şi se apleacă tare pe mânerul cuţitului înfipt în piciorul lui şi împinge până taie o venă sau arteră.

Zac în sângele lui Earl până vine poliţia. Sunt din nou singur, acel eu al meu care a zărit cuţitul nu mai e.

Tânăra femeie a venit să mă vadă în timp ce zăceam în spital. În jurul meu s-a creat o aură de celebritate şi surorile medicale şi medicii erau extrem de atenţi cu mine. Nu era vorba doar de evenimentele care se desfăşuraseră pe străzile orăşelului lor, dar mai eram şi autorul unor cântece faimoase, precum *Love as a Star* şi *Romance Ho* şi *Muskat Love*. Descoperirea faptelor lui Earl, inclusiv a laboratorului sinistru din oraşul său natal, Pittsburgh, a turnat şi mai mult gaz pe foc.

Ea părea să se fi refăcut mult mai repede ca mine, faţa-i era din nou faţă, iar trupul şi starea de spirit îşi reveniseră. Era mai puternică decât mine, am simţit asta când i-am văzut zâmbetul. Trupul mi se vindeca, tăieturile din jurul încheieturilor şi gleznelor, osul zdrobit al braţului. Însă fărâmiţarea conştiinţei mele m-a lăsat învins şi golit.

Ascultam muzică la radio, cântecele altora, şi nu mă puteam opri să mă întreb în câte lumi, oare, nu existase cuţitul şi nici o salvare. Poate că eram singurul dintre noi care ajunsese în cabină şi supravieţuise. Poate că eram unicul care salvase femeia.

– Mulţumesc, spuse ea. Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. M-am străduit să caut ceva de spus, ceva isteţ, civilizat, nonşalant, însă în mintea mea nu mai era nimic altceva decât eu însumi.

– Hmmm... cu plăcere.

Ea zâmbi.

– Ai fi putut fi ucis.

M-am uitat într-o parte. Nu-şi dăduse seama că fusesem ucis.

– Ei, bine, iartă-mă că te-am deranjat, spuse ea repede.

– Ascultă-mă, am rostit, trăgând-o spre mine. Îmi pare rău că nu am...

Voiam să-mi cer scuze pentru că nu salvasem mai mult din ea. Pentru că nu pusesem capăt vieţii mai multor Earli.

– Îmi pare rău că nu am intervenit mai devreme.

Însă nu avea nici o noimă şi m-am simţit găunos. Ea zâmbi şi spuse:

– A fost îndeajuns.

Se aplecă spre mine şi mă sărută.

Sunt dezorientat când îi simt buzele atingându-mi obrazul drept şi pe cel stâng, iar un al treilea sărut pe buze. Mă uit la ea din trei direcţii, un triptic uşor strâmb, şi reuşesc să zâmbesc şi eu, trei zâmbete. Apoi râd, de trei ori.

Am salvat-o de cel puţin o dată. Asta-i suficient. Într-unul dintre cele trei universuri pe care le locuim, o femeie cântă la radio o melodie care prinde repede. Încep să scriu textul cu mâna mea cea bună, apoi mă opresc. Ajunge cu asta, decidem noi trei.

Acum sunt alte lucruri de făcut, alte alegeri.